

CHARLES BUKOWSKI

Sújts a kölyökre

(Regényrészlet)

Találtam egy szobát a Temple Streeten a filippínó területben. Fent volt a második emeleten heti három és fél dolcsiért. A tulajnőnek, szőke középkorú, egy hétre előre kifizettem a bérleti díjat. A budi és a fürdő a földszinten volt, de volt egy mosdókagyló a hugyozáshoz.

Az első este a földszinten fölfedeztem egy ivót pont jobbra a bejáratától. Tetszett a dolog. A hazaút mindössze egy lépcsőmászásból állt. A söntés tömve volt suvickos törpével, ám engem ez nem zavart. Már egy csomó történetet hallottam róluk: hogy odavannak a fehér csajokért, különösen a szőkékért, kést hordanak maguknál, s, mivel mind ugyanaz a méret, heten összeállnak, megvesznek egy drága öltönyt az összes kiegészítőjével, azután minden este másikat hordja. George Raft* valahol azt mondta, a filippínók diktálják a divatot. Ott álltak az utcasarkokon kábé tizenhét-húsz centis aranyláncot pörgetve az ujjuk körül: a lánc hosszúság külön-külön jelezte mindegyikük farokméretét.

A csapos filippínó volt.

„Új vagy, ha?” kérdezte.

„Az emeleten lakom. Diák vagyok.”

„Hitel nincs.”

Letettem elé némi aprót.

„Adjon egy Eastside-ot.”

Visszajött az üveggel.

„Hol kaphat itt egy magamfajta fickó nőt?” kérdeztem.

„Nem tudom, miről beszélsz,” mondta, s odasétált a pénztárgéphez.

Azon az éjszakán én maradtam utolsónak. Senki sem háborgatott. A filippínók néhány szőke macával mentek el. A többiek csöndes iszákosok voltak. Halkan üldögéltek kis csoportokban, fejüket összedugva beszélgettek, s különös visszafogottsággal nevetgéltek. Komáltam őket. Záráskor, mielőtt távoztam, a csapos elköszönt. Az amerikai bárokban ez sohasem fordult elő, legalábbis velem.

Élveztem ezt az új helyzetet. Csak egy dologra volt még szükségem: pénzre.

Úgy döntöttem, folytatom tanulmányaimat. Legalább napközben volt hova mennem.

* George Raft (1895–1980). Mielőtt gengszterfilmekben vált volna ismert amerikai színésszé, atletizált és éjszakai klubokban volt táncos.

A barátom, Becker kiugrott. Senki sem volt, aki különösebben érdekelt volna, kivéve talán az antropológia előadót, egy ismert kommunistát. Bár antropológiát nem sokat tanított. Termetes ember volt, sallangmentes és szeretetreméltó.

„Most pedig nézzük, hogyan készül az igazán ízletes bélszín,” mondta a csoportnak, „fölforrósítod a serpenyőt, iszol egy nyelet whiskyt, majd vékonyan beszórod sóval a serpenyő alját. Belerakod a húst, kicsit megkapatod, majd megfordítod, és a másik oldalát is megsütöd kissé, iszol még egy nyelet whiskyt, aztán vedd ki a húst s rögtön edd is meg.”

Egyszer, mikor épp kinn döglöttem az egyetem előtti pázsiton, arrafelé sétált, megállt és leheveredett mellém.

„Chinaski, maga ugye nem veszi be azt a náci halandzsát, amit itt hall?”

„Nem állítanám. Maga hisz a saját baromságában?”

„Persze.”

„Sok szerencsét.”

„Chinaski, maga se több, mint egy wienerschnitzel.”*

Felállt, lesöpörte magáról a füvet meg a leveleket majd elsétált...

Csak néhány napja laktam a Temple Streeten, mikor rámtalált Jimmy Hatcher. Egyik éjszaka kopogtak, ajtót nyitottam. Ott állt két másik alakkal, a repülőgyári melós haverjaival. Az egyiket Delmore-nak, a másikat Nyúlcipőnek hívták.

„Miért hívják így?”

„Ha majd egyszer pénzt adsz neki kölcsön, rádöbben.”

„Gyertek be. Krisztus nevére, hogy találatok rám?”

„Az őseid lenyomoztattak egy magánhekussal.”

„A pokolba is, értenek hozzá, hogy vegyék el az ember életkedvét.”

„Lehet, hogy aggódnak érted.”

„Ha aggódnak, egy dolgot kellene tenniük, pénzt küldeni.”

„Azt állítják, hogy eliszod.”

„Akkor hadd aggódjanak...”

Mindhárman bejöttek, letelepedtek az ágyra meg a padlóra. Volt náluk egy kis whisky és néhány papírpohár. Jimmy töltött mindenkinek.

„Jó kis hely.”

„Az. Mindig látom a városházát, ha kidugom a fejem az ablakon.”

Nyúlcipő egy pakli kártyát vett elő a zsebéből. A szőnyegen ült, fölnézett rám.

„Játszol pénzben?”

„Minden nap. Cinkelt a pakli?”

„Hé, te szemétláda!”

„Vigyázz a szádra, vagy fölkenlek a falra.”

„Nyugi ember, tiszták a lapok.”

* Bécsi szelet; talán az Anschlussra tett utalás – vagyis a tanár úgy gondolhatta, hogy diákja sem több, mint náci kollaboráns.

„Nálam csak póker meg huszonegyezés jöhet szóba. Mennyi a licithatár?”

„Két dolcsi.”

„Döntsük el, ki lesz a bankos.”

Enyém lett a jog, sima pókert javasoltam, mint rendszerint. A dzsókerezést utáltam, mert ahhoz túl nagy szerencse kellett. Negyed dollár a beugró. Míg osztottam, Jimmy öntött még egy kört.

„Miből élsz, Hank?”

„Megírom a többiek dolgozatait.”

„Zseniális.”

„Ja...”

„Hé, srácok,” mondta Jimmy, „én megmondtam, hogy ez a fickó egy génusz.”

„Aha,” szólalt meg Delmore. Jobbra ült tőlem. Ő nyitott.

„Huszonöt cent,” mondta.

Mi is beszálltunk.

„Három lapot,” mondta Delmore.

„Egyet,” mondta Jimmy.

„Hármat,” kérte Nyúlcipő.

„Nekem jó,” mondtam.

„Huszonöt cent,” kezdte a licitet Delmore.

Mindnyájan benn voltunk, amíg meg nem szólaltam, „Tartom, és emelem két dollárral.” Delmore és Jimmy kiszálltak, Nyúlcipő rámmeredt. „Mit látsz még a városházán kívül, mikor kinézel az ablakon?”

„Csak játszd ki, mid van. Nem azért vagyok itt, hogy a tornáról meg a látványról csevegjünk.”

„Rendben,” mondta, „kiszálltam.”

Besöpörtem a nyereményt, majd összegyűjtöttem a lapokat lesunyt fejjel.

„Mid volt?” kérdezte Nyúlcipő.

„Késő bánat, ha látni akarod, fizess, különben rinyálhatsz életed végéig,” bökttem oda neki, miközben lapjaimat a paklihoz csaptam, párszor elemeltem, majd jól megkevertem a kártycsomagot. Úgy éreztem magam, mint Gable, mielőtt még kihullott volna az isteni kegyből a San Francisco-i földrengés idején.

A pakli kézről kézre vándorolt, de a szerencsém kitartott, legalábbis többnyire. A repülőgépgyárban fizetési nap volt. Soha ne állíts be sok pénzzel oda, ahol egy csóringer lakik, hisz csak azt a keveset veszítheti el, amije van. Másrészt matematikailag lehetséges, hogy elnyerjék tőled, bármit is hoztál magaddal. Amit tenned kell a pénz és a szegény esetében: soha ne engedd túl közel őket egymáshoz.

Valahogy megéreztem, ez az éjszaka az enyém lesz. Delmore rövid idő múlva kiszállt és lelépett.

„Cimborák,” mondtam, „van egy ötletem. A kártya túl lassú, dobáljunk pénzérméket. Tíz dolcsi egy feldobás, az nyer, akinél fej van és írás.

„Rendben,” mondta Jimmy.

„Oké,” helyeselt Nyúlcipő.

Elfogyott a whisky. Az egyik üveg olcsó boromat kezdtük el inni.

„Na jó,” mondtam, „dobd föl magasra az érméket! Kapd el őket a mancsaiddal, és mikor azt mondom emelj, megnézzük ki nyert.”

Magasba dobtuk az érméket, majd elkaptuk.

„Emelj!” mondtam.

Nyertem. Beszarás. Húsz dolcsi szinte a semmiért.

A két tizest a zsebembe gyűrtem.

„Dobj!” – mondtam. Fölküldtük.

„Emelj!” – mondtam. Megint én nyertem.

„Dobj!” – mondtam.

„Emelj!” – mondtam.

Nyúlcipő nyert.

A következőt én nyertem.

Ezután Jimmy nyert.

A következő kettőt én nyertem.

„Várjatok,” vágtam közbe, „brunzolni kell.”

Odasétáltam a mosogatóhoz, és belehugyoztam. Megittuk az üveg bort. Kinyitottam a beépített szekrény ajtaját. „Van még itt egy üveg borom,” szóltam oda nekik.

A bankók többségét kivettem a zsebemből, s a szekrénybe dobtam. Visszafelé jövet kinyitottam az üveget, majd töltöttem mindenkinek.

„A fenébe,” mondta Nyúlcipő a tárcájába nézve, „szinte a nullán vagyok.”

„Én is,” szólt Jimmy.

„Akkor kinél van a pénz?” kérdeztem.

Egyikőjük sem volt túl jó ivó. Keverni a whiskyt borral: ez a fölállás betett nekik. Mindketten dülöngéltek kissé.

Nyúlcipő nekiesett a fésülködőasztalnak, leverte egy hamutartót, ami összetört.

„Szedd föl,” mondtam.

„Faszt szedem föl,” válaszolta.

„Azt mondtam, szedd föl!”

„Faszt szedem föl.”

Jimmy odament, hogy összekotorja a hamutartó darabjait.

„Most pedig takarodás innen kifelé,” mondtam.

„Nem küldhetsz el,” mondta Nyúlcipő.

„Rendben,” válaszoltam, „még egyszer kinyitod a pofád, még egy szót szólsz, és nem leszel képes megkülönböztetni a fejed a segglyukadtól.”

„Kopjunk le,” mondta Jimmy.

Kinyitottam az ajtót, ők meg dülöngélve kiódalogtak. Lekísértem őket a hallba a lépcsőig. Megálltunk.

„Hank,” mondta Jimmy, „majd találkozunk. Nyugi.”

„Rendben Jim...”

„Na idefigyelj,” vágott közbe Nyúlcipő, „te...”

Szájbavágtam egy jobbegyenessel. Leesett hanyatt a lépcsőn, pörgött-forgott. Nagyjából az én méretem volt, egy-nyolcvan magas, kábé nyolcvanöt kiló, úgyhogy egy háztömbnyire elhallatszott az esés. A hallban két filippínó meg a szőke házínéni tartózkodott. Bámulták Nyúlciptő, ahogy ott fekszik, de nem mozdultak felé.

„Megölted!” kiáltotta Jimmy.

Lerohant a lépcsőn, majd megfordította Nyúlciptő. Csupa vér volt az orra és a szája. Jimmy a fejét tartotta, miközben föl nézett rám.

„Ez nem volt szép téled Hank...”

„Ja, s most mit fogsz csinálni?”

„Azt hiszem,” válaszolta Jimmy, „vissza fogunk jönni, hogy elkapjunk...”

„Várj egy pillanatot,” mondtam.

Fölmentem a szobámba, hogy bort töltsek magamnak. Utáltam Jimmy papírpoharait, inkább egy régi, üres befőttesüvegből ittam. A mocskos, borfoltos papírcímke még mindig rajta volt. Visszaindultam.

Nyúlciptő már éledezett. Jimmy segített neki lábraállni, a nyaka köré rakta Nyúlciptő karját, így álldogáltak ott.

„Szóval mit mondtál?” kérdeztem.

„Rusnya egy fráter vagy te Hank. Szükséged van néhány leckére.”

„Úgy érted, hogy ronda vagyok?”

„Nem, hanem *csúnyán* viselkedsz...”

„Vidd innen a barátodat, mielőtt odamegyek és kicsinálom!”

Nyúlciptő fölemelte vérző fejét. Virágos hawaii póló volt rajta, csak most a legtöbb szín vöröslött rajta.

Rámnézett, majd beszélni kezdett. Alig hallottam, de azért sikerült megértenem. Azt mondta, „Meg foglak ölni...”

„Igen,” vágta rá Jimmy, „elkapunk.”

„IGEN, BASZKIKÁIM?!” üvöltöttem. „NEM MEGYEK SEHOVA! HA BÁRMIKOR MEG AKARTOK TALÁLNI, AZ ÖTÖSBEN VAGYOK! VÁRNI FOGOK! ÖTÖS SZOBA, VETTÉTEK? ÉS NYITVA LESZ AZ AJTÓ!”

Megemltem csurig töltött, alkalmi borospoharamat, kiittam, majd hozzájuk vágtam. Elég keményen megszuvasztottam azt a szart, de rosszul céloztam. Nekicsapódott a lépcsőfeljáró falának, lepattant róla, végül a házitündér és két filippínó barátja között ért földet.

Jimmy a kijárat felé fordította Nyúlciptőt s lassan elindult vele kifelé. Fárasztó, gyötrelmes utazás ígérkezett. Ismét megütötte a fülem Nyúlciptő félig nyöszörgő, félig jajgató hangja, „Kinyírom...kinyírom...”

Aztán eltűntek az ajtón keresztül.

A szőke tulaj meg a két filippínó még mindig odalent álltak engem bámulva. Mezítláb voltam, öt-hat napja nem borotválkoztam. Fodrásznál is rég jártam. Reggel megfésülködtem, azóta semmi, nem törődtem vele. A tesitanáram állandóan rám voltak szállva a testtartásom miatt: „Hátra a vállakat! Mit nézi a földet? Mi van odalent?”

Soha nem követtem egyetlen trendet vagy stílust sem. Fehér pólóm csupa borfolt volt, tele cigaretta- és szivarégette lyukakkal, hányás- és vérnyomok mocskával. Rádásul kicsi is

volt rám, a köldököm és a beleim szabadon virítottak. A nadrágommal ugyanaz a helyzet, erősen feszült rajtam, s jóval a bokám fölé ért csak.

A lenti bagázs engem vizslatott földbe gyökerezett lábakkal. Rájuk emeltem a tekintetem: „Hé srácok, gyertek föl egy kicsit iszogatni!”

A két kisleány csak bambult és vigyorgott. A tulajnőci – sápadt Carole Lombard típus – egykedvűen nézegetett. Mrs. Kansas-nek hívták. Talán belém van zúgva? Rózsaszín magassarkú cipő volt rajta meg csillogó flitteres fekete ruha. Rámvillantak a fény apró szilánkjai. Mellei olyasmik, amiket egyszerű halandó soha nem láthat – cickók, kizárólag királyoknak, diktátoroknak, uralkodóknak, fillipínóknak.

„Van valakinek egy cigije?” kérdeztem. „Nekem elfogyott.”

A Mrs. Kansas egyik oldalán feszítő picike sötét alak apró mozdulatot tett egyik kezével zakózsebe felé, majd egy doboz Camel röppent föl a hall levegőjébe. A csomagot másik kezével kapta el, ügyes mozdulattal. Ujjának láthatatlan koppintása a doboz alján: egy cigarettát bukkan föl, sudár, igaz, magányos és várakozó, készen arra, hogy elvegyék.

„Hé a kurva..., kösz,” mondtam.

Elindultam lefelé a lépcsőn, melléléptem, kibillentem az egyensúlyomból, s majdnem elestem, de sikerült megkapaszkodnom a lépcsőkorlátban. Miután összeszedtem magam, rendbehoztam az érzékelésemet és lesétáltam. Be voltam állva? Odamentem a csomagot tartó kismukihoz, finoman meghajoltam.

Kivettem a Camelt. Földdobtam a levegőbe, elkaptam, majd a számba tettem. Bokszos barátom kifejezéstelen maradt, csak a vigyor tűnt el az arcáról, mikor elindultam lefelé a lépcsőn. Apró termetű haverom előregörnyedt, a láng köré csészét formált kezeiből és meggyújtotta a cigarettámat. Leszívta a füstöt, kifújta. „Hallgassatok ide, miért nem jöttök föl mindannyian hozzám, és iszunk meg egy pár italt?”

„Nem,” szólt a cigarettámat meggyújtó minivanó.

„Hátha találunk Beet vagy valami kis Bachot a rádiómon! Tudjátok, én egy *tanult* figura vagyok, egyetemista...”

„Nem,” mondta a másik.

Nagyot szippantottam a cigarettámból, majd Carole Lombardra – Mrs. Kansas-re néztem. Majd ismét a két haverra.

„Ő a *tiétek*. Nekem nem kell. Ő a *tiétek*. Csak ugorjatok föl. Igyunk egy kis bort. A jó öreg ötösben.”

Semmi válasz. Kicsit a sarkaimon himbálództam: a whisky meg a bor küzdöttek egymással, melyikük birtokoljon. A cigarettámat szám jobb sarkában hagytam fityegni, miközben füstfelhőt eresztettem a magasba. Később sem nyúltam hozzá, hagytam lógni az előbbi módon.

Tudtam a stilettokról*. Nem régóta voltam ott, de már két helyen is láttam megkéselt áldozatot. Egy éjszaka kinéztem a *szirénák* hangjára, és a holdfényben egy testet pillantottam meg pont az ablakom alatt a Temple Street járdáján, az utcai lámpa fénykörében. Má-

* Olasz eredetű szó, a magyar nyelvbe német közvetítéssel *stilet* változatban érkezett. Rövid, vékony pengéjű hegyes kést jelent.

sik éjszaka, másik tetem. A stiletto éjszakái. Először egy fehér férfi, azután közülük egy. Mindkét szer vér festette be a kövezetet, igazi vér, ügybizony, a kövezetről csordogált bele a csatornába, kivehető volt, ahogy végighalad a kanálisban, értelmetlen, ostoba... milyen rengeteg vér tud elfolyni egy emberből.

„Rendben srácok,” mondtam nekik, „semmi probléma. Akkor iszom egyedül...”

Megfordultam, hogy a lépcső felé induljak.

„Mr. Chinaski,” Mrs. Kansas hangja volt.

Visszafordultam, ránéztem, oldalán a két kiskomám.

„Menjen szépen a szobájába, és aludjon. Ha még egyszer megzavarja a ház nyugalmat, hívni fogom a Los Angeles-i rendőrséget.”

Hátat fordítottam, azután föl a lépcsőn.

Nincs élet sehol, nincs élet a városban vagy ezen a helyen, egyáltalán ebben az elhasznált létezésben...

Nyitva volt az ajtóm. Beléptem. Csak egy harmad üvegnyi olcsó bor maradt.

Talán volt még másik flaska is a gardróbban?

Megnéztem. Üveg sehol, de mindenütt tízesek, húszasok. Egy pár, orrán lyukas koszos zokni között összegöngyölt húszas feküdt, amott egy inggallérról tízes lógott le, emitt pedig egy régi zakó oldalzsebében találtam még egy tízest. De a legtöbb pénz a padlón volt.

Fölkaptam az egyik bankót, nadrágom oldalzsebébe csúsztattam, majd az ajtóhoz mentem, becsuktam, kulcsra zártam, aztán lehúztam a bárba.

Néhány éjszaka múlva meglátogatott Becker. Sejtésem szerint a szüleim adhatták meg neki a címem, vagy az egyetemen keresztül talált rám, ugyanis ott megadtam a nevem és a címem a munkügyi osztályon mint „képzetlen munkaerő”. „Bármiféle tisztességes vagy egyéb munkát elvállalok,” írtam a lapomra. Megkeresés nuku.

Becker leült egy székre, miközben bort töltöttem neki. Tengerész uniformisban volt.

„Látom berántottak,” mondtam.

„Elbocsátottak a Western Uniontól. Ez volt az utolsó járható út.”

Kezébe adtam az italát. „Szóval nem vagy hazafi?”

„A pokolba is, nem.”

„De miért pont a tengerészgyalogság?”

„Hallottam a kiképzőtáborról. Ki akartam próbálni magam, meg tudom-e csinálni.”

„És átvészelted.”

„Igen. Van ott néhány agyament faszinger. Szinte minden éjszaka bunyóznak. Nem lép közbe senki, úgyhogy majdnem kinyiffantják egymást.”

„Bírom.”

„Miért nem vonulsz be te is?”

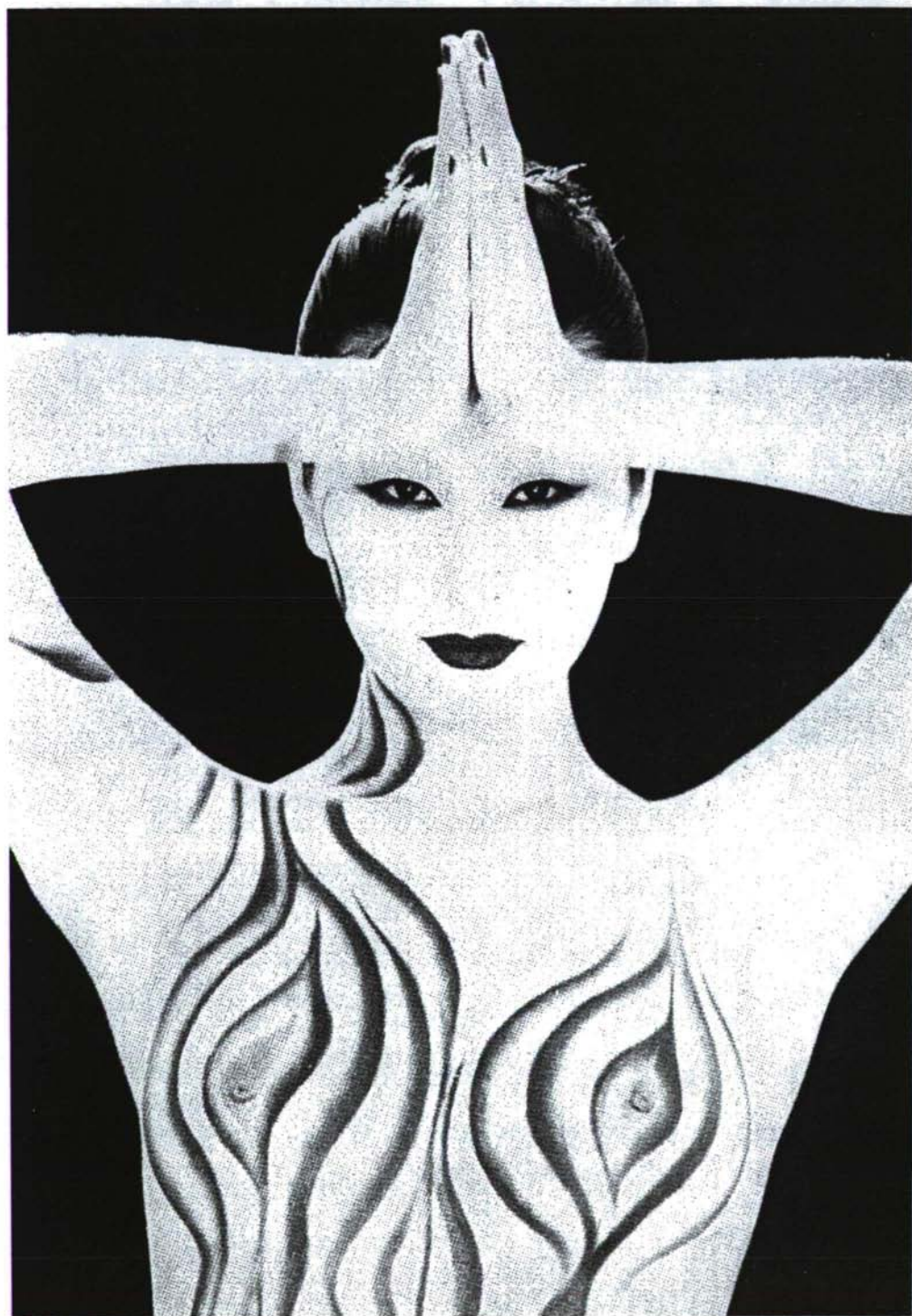
„Utálok a koránkelést, és képtelen lennék betartani a szabályokat.”

„Jó, de mihez fogsz kezdeni?”

„Passz. Amikor elfogy az utolsó vasam is, egyszerűen csak lesétálok a „rabszolgapiacra”.

„Van ott néhány igazi mocsodék.”

„Azok mindenütt vannak.”

Újratöltöttem Becker poharát.
 „Az a baj,” mondta, „hogynincs elég idő az írásra.”
 „Te még mindig író akarsz lenni?”
 „Persze. Hát te?”
 „Na ja,” válaszoltam, „de elég reménytelen.”
 „Úgy érted, nem vagy elég jó?”
 „Nem, ők nem elég jók.”
 „Ezt meg hogy érted?”
 „Olvasol folyóiratokat? Az év legjobb novellái könyveket? Van belőlük legalább egy tucat.”
 „Persze, szoktam...”
 „Bele szoktál nézni a *The New Yorker*-be? A *Harper's*-be? A *The Atlantic*-be?”
 „Bele hát...”
 „1940-et írunk, de ők még mindig a XIX. századnál tartanak. Nehézkes, erőltetett, elbizakodott. Vagy fejfájást kapsz, vagy elalszol olvasás közben.”
 „Mi a baj ezzel?”
 „Az, hogy kamu, átverés, kicsinyes bennfentes játszma az egész!”
 „Mintha egy elutasított beszélne belőled.”
 „Világos, hogy *nem lenne másképp*, ha próbálkoznék. Még a bélyeg is pénzkidobás. Nekem bor kell.”
 „Én viszont ki fogok törni,” mondta Becker. „Egy napon találkozni fogsz a könyveimmel a könyvtárak polcain.”
 „Hagyjuk az írást.”
 „Olvastam a dolgaikat. Túl keserű vagy, és minden gyűlöletes a szemedben.”
 „Beszéljünk bármi másról, csak az írásról ne.”
 „Most éppen Thomas Wolfe-nál tartasz...”
 „A feneette Thomas Wolfe! Úgy beszél, mint egy öregasszony a telefonban!”
 „Oké, akkor ki a te favoritod?”
 „James Thurber*.”
 „Szóval a felsőbb középosztály dossziéja...”
 „Ő tudja, hogy mindenki örült.”
 „Thomas Wolfe földi halandó...”
 „Csak seggfejek beszélgetnek az írásról...”
 „Seggfejek nevezte?”
 „Igen...”
 Új adag bort töltöttem mindkettőnknek.
 „Barom vagy, hogy fölvetted ezt az uniformist.”
 „Szóval szerinted én seggfej és barom vagyok. Azt hittem barátok vagyunk.”
 „Azok is vagyunk. De nem hinném, hogy te most azon vagy, hogy az maradj, aki vagy.”
 „Akármikor találkozunk, pia van a kezében. Szerinted így kell megőrizned önmagad?”

* A XX. század egyik legnagyobb amerikai humoristájának tartott író (1894-1961).

„Ez a legjobb mód, amiről tudok. Pia nélkül már régesrég elvágtam volna azt az isten-verte torkomat.”

„Ez lószar.”

„Semmi sem lószar, ami működik. A Pershing Square-en prédikálóknak megvan a maguk Istene. Az enyém meg az én istenem vére!”

Fölemeltem a poharam, és fenékiig ürítettem.

„Csak éppen elbűsz a valóság elől,” mondta Becker.

„Miről fecsegsz itt? Az írók pont ezt *teszik!*”

Becker fölállt. „Soha ne emeld föl a hangod, ha hozzám beszélsz.”

„Mit akarsz akkor, állítsam föl a faszom?”

„Neked nincs is faszod!”

Küldtem neki egy váratlan jobbst a füle mögé. A pohár kirepült a kezéből, miközben keresztültántorgott a szobán. Becker bika volt, sokkal erősebb nálam. Nekiesett a fésülködőasztal szélének, s mikor megfordult, benyomtam egy jobbgyenest az arcára. A nyitott ablak felé támolygott, ezért féltem újra megütni, mert még kizuhan az utcára. Ennyi idő elég volt neki, hogy összeszedje magát.

Megrázta a fejét, hogy kitisztuljon.

„Most már elég,” mondtam, „inkább igyunk egy kicsit. Az erőszaktól hányingerem lesz.”

„Oké,” mondta Becker.

Elment a poharáért, fölvette. Az olcsó bor, amit ittam, nem dugós volt, úgy kellett lecsavarni a tetejét. Kinyitottam egy új üveget. Becker a poharát tartotta, öntöttem neki. Töltöttem magamnak is, az üveget leraktam az asztalra. Becker kiürítette a poharát. Én meg az enyémet.

„Nem fáj semmid,” mondtam.

„Semmi gáz, komám,” válaszolta Becker, letéve a poharát. Aztán jobbal hasbavágott. Az ütéstől összegörnyedtem, erre átkulcsolta a tarkómat és archatérdelt. Térdreestem, a pólómból rögtön facsarni lehetett volna az orrom véré.

„Tölts egy italt pajtás,” mondtam, „gondoljuk ezt végig.”

„Kelj föl,” szólt Becker, „ez még csak az első fejezet volt.”

Föltápaszkodtam, és Becker felé léptem. Kivédtem az ütését, jobbját a könyökhajlatomba fogtam, majd egy rövid jobbgyenessel bepancsoltam az orrába. Becker hátralépett. Mostmár mindkettőnk orra be volt törve.

Lerohantam. Vakon dülöngéltünk. Sikerült néhány jó ütést bevinnem. Ő egy kemény jobbossal vágott gyomron. Összegörnyedtem, de rögtön kontrázni próbáltam egy felütéssel. Talált. Csodálatos, szerencsés ütés volt. Becker hátratántorodott, neki a fésülködőasztalnak, tarkójával pedig belefejezt a tükörbe, mire az összetört. Megszédült: a kezemben volt végre. Megragadtam a pólójánál, s egy öblös jobbst vertem be neki a bal füle mögé. A szönyegre zuhant, ott térdelt négykézláb. Otthagytam, hogy, ha nehezen is, de töltsék magamnak egy italt.

„Becker,” szólaltam meg, „nagyjából hetente kétszer van nálam seggberugdosósi. Pont egy ilyen szerencsétlen napon toltad ide a képed.”

Megittam a borom. Becker fölegyenesedett. Egy darabig nézett, aztán megindult.

„Becker,” mondtam, „nézd...”

Elindított egy jobbegyenest, de cselből: szájbavágott ballal. Minden kezdődött előről. Gyakorlatilag nem is védekeztünk. Csak ütöttünk, ütöttünk, ütöttünk. Nekilökött egy székeknek, ami abban a pillanatban összecsukszott. Fölkeltem, hogy beverjek neki. Megbotlott hát-rafelé: beakasztottam még egy jobbost. Nekizuhant a falnak, megrázkódott az egész szoba. Fölpattant, majd jobbal homlokra ütött úgy, hogy csillagokat láttam: zöldeket, sárgákat, vöröseket... Aztán ballal a lengőbordáimra; megint egy arcot, jobbal. Visszalendültem, de elhibáztam.

Az isten verje meg, gondoltam, hát senki nem *hallja* a zajokat? Miért nem jön már valaki, hogy véget vessen ennek az egésznek? Miért nem hívják ki a rendőrséget?

Becker újra támadott. Célt tévesztett egy jobb átszállóm, a többire nem emlékszem...

Mikor visszanyertem az öntudatom, sötét volt, éjszaka. Az ágy alatt feküdtem, csak a fejem lógott ki alóla. Biztosan bekúsztam oda; gyávaságból. Teljesen összeokádtam magam. Kimásztam az ágy alól.

Megvizsgáltam a szétroncsolódott tükröt meg a széket. Az asztal négy lábával fölfelé, megpróbáltam fölállítani, de összecsukszott. Két lába ki volt törve. Kísérletezgettem a helyrerakásukkal: legjobb tudásom szerint, újra fölállítandó. Állt is néhány pillanatig, aztán megint összeomlott. A szőnyeg nedves volt a bortól és a hányástól. Találtam egy kiborult üveget, maradt benne némi bor. Egyébként semmi ital. Ráakasztottam az ajtóra a biztonsági láncot. Ráleltem egy cigire, meggyújtottam, s az ablaknál állva lenéztem a Temple Street-re. Kellemes éjszaka volt odakinn.

Hirtelen kopogtak az ajtón. „Mr. Chinaski?” Mrs. Kansas volt. Nem egyedül. Hallottam mások sustorgását is az ajtóban. A kis suvickos barátai.

„Mr. Chinaski?”

„Igen?”

„Be akarok menni.”

„Minek?”

„Ágyneműt kell cserélnem.”

„Rosszul vagyok, most nem engedhetem be.”

„Csak az ágyneműcseréről van szó, néhány perc az egész.”

„Nem, most nem jöhet be. Jöjjön reggel.”

Hallottam, hogy sutyorognak, majd lesétálnak a hallba. Leültem az ágyra. Hiányzott az ital, mocskosul. Szombat este volt, ilyenkor az egész város részeg.

Talán ki tudnék sunnyogni valahogy?

Odamentem az ajtóhoz, a láncot rajta hagytam, majd résnyire nyitottam, hogy kikukucskáljak. A lépcső tetején egyből egy filippínó, Mrs. Kansas egyik haverja. Kezébe kalapács. Ott térdelt az egyik fokon, rámnézett, elvigyorodott, majd bevert egy szöveget a szőnyegbe. Úgy tett, mintha rögzíteni akarná. Becsuktam az ajtót.

Tényleg kellett az ital. Föl-alá járkáltam. Miért ihat mindenki a világon kivéve engem? Meddig kell még ebben az istenverte lyukban rohadnom? Újra kinyitottam az ajtót. Ugyanaz a jelenet: rámnézett, elvigyorodott, aztán bevert egy másik szöveget a padlóba. Erre be-

csuktam az ajtót.

Előszedtem azt a kevés ruhámat, hogy a kézitáskámba hajigáljam őket.

Még mindig volt a kártyán nyert pénzből, de biztos voltam benne, hogy a szobában esett károkat soha nem tudnám kifizetni. Nem is akartam. Tényleg nem az én hibám volt. Félbe kellett volna szakítaniuk a küzdelmet. A tükröt amúgy is Becker törte el...

Befejeztem a csomagolást: egyik kezemben a táskám, a másikban az írógépem tokostul. Egy ideig az ajtó előtt ácsingóztam, végül kidugtam a fejem. Még mindig ott volt. Leakasztottam a láncot, szélesre tártam az ajtót, és kilöttem a lépcső irányába.

„HÉ! Hová mész?!” kiáltotta a törpinger még mindig térdelve. Megemelte a kalapácsot, mire én izomból nekilendítettem a fejének a hordozható írógépet. Döbbenetes hangja volt az ütésnek. Leviharzottam a lépcsőn, át a hallon és ki az ajtón.

Lehet, hogy kinyírtam a csókát.

Elkezdtem futni a Temple Streeten lefelé. Megláttam egy üres taxit, gyorsan be is ugrottam.

„Bunker Hill,” kiáltottam, „gyorsan!”

Egy ház előtt megpillantottam a szoba kiadó táblát, rögtön szóltam is a taxisnak, hogy álljon meg. Kifizettem a fuvart, s a verandához mentem, hogy csöngessek. A harctól az egyik szemem környéke befeketedett, a másik fölött felrepedt a szemöldököm, az orrom bedagadt, ajkaim fölpuffedtek. Bal fülem élénkvörös lett, minden érintésére elektrosokkhoz hasonló érzés futott végig a testemen.

Idős férfi nyitott ajtót atlétatrikóban, ami úgy nézett ki, mintha chilisbabot lötytyintett volna rá. Ősz volt és fésületlen, rég nem borotválkozott, a cigaretta, amivel puffélt, nedves volt, bűzlött.

„Maga a szállásadó?” kérdeztem.

„Ja.”

„Szobára lenne szükségem. „

„Dógozik?”

„Író vagyok.”

„Nem úgy néz ki.”

„Miért, hogy néznek ki az írók?”

Nem válaszolt.

„Két dollár ötven hetente.”

„Megnézhetem a szobát?”

Böfögött egyet, majd azt mondta: „Gyűjön utánam...”

Elindultunk keresztül a hosszú folyosón. Szőnyeg sehol. A deszkapadló recsegett, minden lépésnél besüllyedt. Az egyik szobából férfigang csapta meg a fülem.

„Szopj le te mocsokláda!”

„Három dollár,” mondta a női hang.

„Három dollár? Majd adok én neked egy véres segglyukat!”

Keményen lecsapta a nőt, aki fölsikoltott. Folytattuk utunkat.

„A szoba az udvar hátuljában van,” bökte ki a mókus, „de használhatja a ház fürdőjét.”
Hátul egy bodega állt négy ajtóval. Odament a hármaskörhöz, kinyitotta. Beléptünk. A berendezés egy tábori ágyból, pokrócból, kis fésülködőből, valamint egy vasasztalból állt. Az asztalon főzőlap.

„Még főzni is tud,” mondta.

„Remek.”

„Kettő ötven előre.”

Fizettem.

„Reggel megkapja a nyugtát.”

„Rendben.”

„Hogy hívják?”

„Chinaski.”

„Én Connors vagyok.”

Az egyik kulcsot levette a csomójáról, majd a kezembe nyomta.

„Csöndes kis hely a mienk. Szeretném, ha így is maradna.”

„Bennem megbízhat.”

Becsuktam utána az ajtót. A plafonról búra nélküli villanykörte lógott le. Valójában a hely elég tiszta volt. Nem rossz. Fölkeltem, kiléptem a szabadba, bezártam magam után az ajtót, s a hátsó udvaron keresztül egy sikátorba jutottam.

Azon gondolkodtam, hogy nem kellett volna megmondanom az öregnek az igazi nevem. Lehet, hogy megöltem a füstös kiskrapekot a Temple Streeten.

Meglehetősen hosszú falépcső vezetett le egy szikla oldalában a lenti utcára. Milyen romantikus. Sétáltam lefelé, mígnem egy italbolthoz értem. Be kellett szereznem az italadagomat: vettem két üveg bort meg, mivel éhes is voltam, egy nagy doboz chipset.

Vissza a vackomba, levetköztem, felmásztam a tábori ágyamra, hátamat a falnak támasztottam. Rágyújtottam egy cigire, bort töltöttem. Jól elvoltam. Nyugis kis hely volt. A többi szobából egyetlen hangot sem lehetett hallani. Dobnom kellett egy sárgát: felvettem a gatyámat, s a tákolmány mögé mentem, hogy könnyítsek magamon. Innen fentről látszottak a nagyváros fényei. Los Angeles jó hely volt: sok a szegény, könnyű volt elveszni közöttük.

Visszamentem a szobámba, elterültem az ágyamon. Amíg egy férfinak van bora és cigije, addig elvan. Az első üveggel végeztem, jöhetett a másik.

Talán eléledgelhetnék a szellemességeimből. A nyolcórás nap kizárt, noha már majdnem mindenki behódolt neki. Na meg a háború: mindenki Európáról beszélt. Engem nem érdekelt a világ története, csak a sajátom. Micsoda baromság. A szüleid felügyelete alatt nőttél fel, soha le se szartak. Azután, amikor készen álltál az önálló életre, a többi ember egyenruhába akart bújtatni csak azért, hogy szétrugathasd a segged.

A bor íze kiváló volt. Töltöttem.

A háború. Még szűz voltam akkoriban. Gondolj csak bele, szarrá lövetnéd a seggedet a történelem kedvéért, még mielőtt megtudtad volna, hogy mi az a nő? Vagy mielőtt még lenne egy autód? Kit védelmeznék? Valaki mást. Olyasvalakit, akitől még egy darab szart sem kaptam. Meghalni egy háborúban: ez az, ami sohasem akadályozta meg a háborúkat abban,

hogyan kitörjenek.

Lehetne belőlem valaki. Nyerhetnék ivőversenyeket, lehetnék szerencsejátékos. Talán néhány fegyveres rablás. Nem kértem sokat, csak annyit, hogy egyedül lehessenek.

Elfogyott az első üveg bor, már a másodikból iszogattam.

Ez utóbbi felénél leálltam, teljesen kiütöttem magam. Az első éjszakám az új helyen. Jó volt. Aludtam.

Arra ébredtem, hogy valaki egy kulccsal matat a zárban, aztán kinyílik az ajtó. Fölültem. Egy férfi surrant be.

„HÚZZÁL INNEN A PICSÁBA!” – üvöltöttem.

Gyorsan eltűzött, hallottam, ahogy elszalad.

Fölkeltem, bevágtam az ajtót.

Elég gyakori volt az ilyesmi. Kivették a szállást, aztán nem fizettek, de a kulcsot megtartották, s visszaórázkodtak aludni, ha üres volt a hely, vagy kirámolták, ha az új lakó éppen nem volt ott. Nos, ő nem jött többet. Tudta, ha újra próbálkozna, szétrobbantanám a zacskóját.

Visszamentem az ágyamhoz, ittam egyet.

Kissé ideges voltam. Szereznem kell egy kést.

Az első adag után töltöttem még egyet, ledöntöttem, s visszafeküdtem aludni.

Irodalom óra után Mrs. Curtis megkért, hogy maradjak.

Csodálatos lábai voltak, selypes ajkai, én pedig találtam valamit a lábakban meg a selypítésben, ami föltüzelt. Úgy 32 lehetett, kulturált, volt stílusa, de mint mindenki más, ő is istenverte liberális volt, ami nem sok eredetiséget és küzdeniakarást takart, sokkal inkább bőséges Franky Roosevelttől báványozást. Én szerettem Frankyt a Válság idején a szegények megsegítésére tett intézkedései miatt. Volt stílusa is. Mondjuk nem hittem abban, hogy akár egy káromkodást is lökött volna őszintén a legelesettebbeknek, de nagy színész, nagy orgánus meg kiváló beszédíró volt. Viszont azt akarta, hogy lépjünk be a háborúba, mert ezáltal bekerülhetett a történelemkönyvekbe. A háborús elnököknek megnő a hatalmuk, később pedig a velük foglalkozó oldalak száma. Mrs. Curtis kiköpött öreg Franky volt, csak sokkal jobb lábakkal. Szegény Frankynek persze egyáltalán nem is voltak már lábai, de annál fantasztikusabb agya. Néhány másik országban hatalmas diktátor vált volna belőle.

Miután az utolsó hallgató is elhagyta a termet, odamentem Mrs. Curtis asztalához. Rám mosolygott. Órákon keresztül bámultam a lábait, s ő tudta ezt. Tudta, mit akarok; nincs mire tanítania. Csak egyetlen mondatára emlékeztem, valójában ez sem az ő ötlete volt, de tetszett:

„A közvélemény stupiditását lehetetlen túlértékelni.”

„Mr. Chinaski,” nézett föl rám, „vannak bizonyos hallgatók ebben az osztályban, akik azt hiszik magukról, hogy rettentő okosak.”

„Tényleg?”

„Mr. Felton a legokosabb hallgatónk.”

„Oké.”

„Mi nyugtalanítja magát?”

„Hogy?”

„Valami...zavarja.”

„Talán.”

„Ugye ez az utolsó szemesztere?”

„Honnan tudja?”

Még egyszer utoljára megnéztem azokat a lábakat. Korábban rájöttem, a campus csak hely az elrejtőzésre. Néhány egyetemi kretén bebiztosítja magát itt örökre. Az egész egyetemi szcéna langyos volt. Soha senki nem beszélt arról, mire kell számítanod a kinti életben. Csak teletöltték az agyad elmélettel, és soha nem szóltak arról, hogy milyen nehéz is az út. A felsőoktatás akár egy életre tönkremeget, lerombolhat mint individuumot. A könyvek erőtlenné tesznek. Leteszed őket, azután valóban kilépsz oda, de olyan tudásra lenne szükséged, amit soha semelyiktől sem kaptál. Elhatároztam, a szemeszter végén kiszállok, inkább beállok Stinkyhez a bandájába, majd csak találkozom valakivel, akinek van vér a pocájában egy italbolti, vagy – ami még jobb – egy bankrabláshoz.

„Tudtam, hogy befejezni készül,” mondta lágyan.

„Az elkezd jobb szó.”

„Háború lesz. Olvasta a *Sailor Off The Bremen*?”

„A *New Yorker* cucc nem jön be nekem.”

„Pedig muszáj ilyesmit is olvasnia, ha meg akarja érteni azt, ami mostanában történik.”

„Nem hinném.”

„Maga csak lázad, minden ellen. Hogyan fogja túlélni?”

„Nem tudom. Már fáradt vagyok.”

Mrs. Curtis jó ideig az asztalát nézte, végül rám vetette a tekintetét.

„Így vagy úgy, de belekeveredünk a háborúba. Bevonul?”

„Nem számít. Talán igen, talán nem.”

„Jó tengerész lenne magából.”

Elmosolyodtam – elképzeltem, hogyan festenek mint matróz –, de elvettem az ötletet.

„Ha marad még egy szemeszterre,” mondta, „megkapja, amit csak akar.”

Rám pillantott: pontosan tudtam, mit értett ezalatt, ő meg tudta, hogy pontosan tudom, hogyan értette.

„Nem,” bökte ki végül, „lelépek.”

Elindultam az ajtó felé. Megálltam előtte, hogy visszaforduljak egy apró, fejbólintásos viszlát, egy finom és gyors viszlát erejéig. Kint a campus fái alatt sétáltam elfelé. Mindenütt – legalábbis nekem úgy tűnt – fiúk és lányok párban. Mrs. Curtis egyedül ült az asztalánál, én is egyedül bandukoltam. Micsoda nagyszerű diadal lehetett volna. Megcsókolni azokat a selypes ajkakat, megadásra készíteni azokat a finom lábakat, ahogy Hitler vette be Európát, majd nézett mereven London felé.

Nemsokkal ezután a tornaterem felé vettem az irányt, hogy kitakarítsam a szekrényemet. Böven elég a gyakorlatozásból. Mindenki állandóan a friss verejték áthatón tiszta szagáról rizsázott: kellett valami kifogás a bűz miatt. A friss kullantás izmos, tartós szagáról

bezzeg soha egy mukkot se szóltak, pedig igazából nincs remekebb egy jó sörszarnál – ehhez persze kell az előző éjszaka benyakalt hús-huszonöt sör. A sörszar bukéja: ha egyszer köréd telepedik, marad is jó másfél órát. Ilyenkor döbbsz rá arra, hogy valóban létezel.

Megkerestem az öltözőszekrényt, kinyitottam: a tornaszerkő és az edzőcipő gyorsan a szemetesben végezte. Két üres borosüveg szintén. Sok szerencsét a következő tulajdonosának. Egyszer akár Boise polgármestereként is végezheti Idahoban. Kivágtam a számszárát a szemétkébe. Mindig is utáltam a kombinációt: 1-2-1-1-2. Nem túl szellemes. A szüleim házának száma 2122. Kisszerűség mindenhol. Az R.O.T.C.-nél* állandóan az egy-két-há-négy, egy-két-há-négy. Talán egyszer eljutok az 5-ig.

A tornatermet hátrahagyva a sportpálya felé indultam, hogy megrövidítsem az utat. A pályán éppen játék folyt, négy-négy elleni foci. Elkanyarodtam az oldalon irányába, hogy ne zavarjak.

„Hé, Hank!” – szólított le Baldy.

Fölsandítottam a lelátóra, ott ült Monty Ballarddal, aki jelentéktelen figurának számított, viszont volt egy szimpatikus vonása: nem szólt addig egy szót se, amíg nem kérdezték. Én sohasem kérdeztem tőle semmit. Csak vizslatta az életet a mocskos szőke haja alól, s eltántoríthatatlanul készült a biológus pályára.

Odaintettem nekik menet közben.

„Hank, gyere már föl!” kiáltott Baldy. „Fontos.”

Fölballagtam. „Mi van?”

„Ülj csak le és nézd meg azt a zömök gyereket, a tornadresszest.”

Letelepedtem melléjük. Csak egy srác volt tornához beöltözve, lábán szőges futócipő. Alacsony volt, de széles, nagyon széles. Tekintélyt parancsoló bicepsz, vállak, vastag nyak, stabil, rövid lábak. Fekete haj, lapos arc, kicsi száj és orr, szemek...azok is ott kandikáltak valahol.

„Te, én már hallottam erről az alakról,” mondtam.

„Na akkor figyelj,” szólalt Baldy.

Szóval mindkét csapat négy főből állt. Játékba került a labda. A quarterback** hátralépett, hogy passzolni tudjon. Az ifjú King Kong a védekező csapatban volt, saját térfelének nagyjából a közepén. A támadók egyike kilőtt a célvonal felé, a másik röviden keresztbe futott. A center blokkolt. King Kong junior leszegte a fejét, s a keresztbe futó támadójátékos irányába kezdett robogni, majd beleviharzott egyik vállával a gyomrába meg az oldalába. A földbe dőngölte, megfordult és elügetett. A befutó ember közben megkapta a labdát, megérkezett a célba: touchdown.***

„Láttad?” kérdezte Baldy.

„King Kong...”

„King Kong egyáltalán nem ezt a játékot játssza. Ő csak minden alkalommal ráront vala-

* Tartalékos Tiszti Kiképző Alakulat.

** Az irányító játékos az amerikai futballban.

*** Hat pontot érő akció.

kire, amilyen vadul tud."

"A labdaelfogót tilos blokkolni, mielőtt megkapná a labdát," mondtam. "Szabályellenes."

"Ki fogja neki megmondani?" kérdezte Baldy.

"Te hajlandó vagy rá?" szoltam Ballardhoz.

"Nem," mondta.

King Kong csapata jött föl a kirúgás után. Na most szabályosan blokkolhat. Előrerohant s lemeszárolta a mezőny legkisebb tagját. Teljesen kiütötte a srácot, kinek a feje lábai közé csuklott az eséstől. Alig bírt föltápáskodni.

"Ez a King Kong valódi elmeháborodott," mondtam. "Hogy kerülhetett egyáltalán be az egyetemre?"

"Szerintem nem ide jár."

King Kong csapata támadott. A másik gárda legjobbjá Joe Stapen volt, aki lélekébúvár akart lenni. Magas, szikár gyerek, legalább száznyolcvanöt centi, s nem volt zizegős. Joe Stapen és King Kong egymást támadták. Stapen ügyes volt, nem döngölte a földbe. A következő támadásnál újra összeakaszkodtak, ezúttal is megúsza, sértetlenül fogott talajt.

"A francba," mondta Baldy, "Joe föladni látszik."

A harmadik esetben Kong még keményebb volt, átfogta Joe-t hátulról, majd öt-hat métert futott vele hátra, vállá Joe hátában.

"Igazán undorító! Ez a fazon nem több egy kibaszott szadistánál!" kiáltottam föl.

"Szerinted szadista?" kérdezte Baldy Ballardot.

"Kibaszott szadista," válaszolta Ballard.

Kong közben visszatért a legkisebb sráchoz.

Egyszerűen rárohant, fölnyalábolta a hóna alatt, majd a földre döntötte. A fiú nem mozdult egy darabig. Végül fejét lógatva, nagynehezen fölkucorodott. Úgy tűnt, számára vége a meccsnek. Fölláttam.

"Na, most jövök én," mondtam.

"Käpd el azt a személtládát!" – sziszegte Baldy.

"Nyugodt lehetsz," szoltam vissza.

Lesétáltam a pályára.

"Helló skacok. Beállhatok?"

Az imént kivégzett srác föltápáskodott, hogy lebotorkáljon a pályáról. Megállt, mikor odaért hozzám.

"Ne állj be. Az a fickó nem akar mást csak kinyírni valakit."

"Ez csak foci," szoltam vissza.

Rajtunk volt a sor. Összedugtuk a fejünket: Joe Stapen, a másik két túlélő s én.

"Mi a taktika?" kérdeztem.

"Csak életben maradni, baszd meg," mondta Joe.

"Mennyi az állás?"

"Győzni fognak," mondta Lenny Hill, a center.

Befejeztük a megbeszélést. Joe Stapen hátrament, várta a labdát. Én Kongot figyeltem. Soha nem láttam még az egyetemen. Valószínűleg a tornaterem férőhelye körül ögyeleg-hetett. Úgy nézett ki, mint egy ócska szippantós. Meg mint egy embriófaló.

„Idő!” szóltam közbe.

Lenny Hill fölegyenesedett, a labda a kezében. Kongra néztem.

„Hank vagyok. Hank Chinaski. Újságírás.”

Nem válaszolt, csak bámult tovább. Hullaszín fehér bőr, egy szikrányi élet se csillogott a tekintetében.

„Hogy hívnak?” kérdeztem.

Bámult tovább.

„Most mi van? A fogaid közé szorult egy darab méhlepény?”

Kong lassan megemelte a jobbkezét, kiegyenesítette, majd rám szegezte az ujját. Aztán leeresztette a karját.

„Cummandsd le a pélóm,” mondtam, „ez meg mi a *túró* volt?”

„Inkább játsszunk,” mondta Kong egyik csapattársa.

Lenny lehajolt és hátrajátszotta a labdát. Kong rámrontott. Valamiért épp nem rá figyeltem. Megrázkódott a nagylelátó, néhány fa meg a kémia tanszék épületrésze, amint belémrobbant. Hanyattdöntött, körbejárt, miközben úgy csapkodott a kezeivel, mintha madárszárnyai lennének. Szédelegve keltem föl. Először Becker küld padlóra, most meg ez a rémületes emberszabású. Büdös volt, büzlött; egy velejéig gonosz vadbarom.

Stapen rosszul passzolt. Újra összesereglettünk.

„Van egy ötletem,” mondtam.

„Na?” kérdezte Joe.

„Én passzoló, te blokkolsz.”

„Maradjon csak minden így,” szólt vissza Joe.

Fölsorakoztunk a támadáshoz. Lenny lehajolt, hátrajátszott Stapenhez. Kong már dübörgött is. Előregörnyedtem, hogy nekifussak vállal. Túl erős volt. Lepattantam róla, s amint fölgyenesedtem, Kong a gyomromba döfte a vállát. Elestem, de rögtön föl is ugrottam, bár nem túl nagy kedvvel. Légzési problémáim támadtak.

Stapen rövid passza jó volt. Harmadik lehetőség*. Semmi megbeszélés. A labda játékba-hozása után Konggal egymásra rontottunk. Most az utolsó pillanatban elrugaszkodtam, majd rávettem magam. Egész testsúlyommal neki a nyakának meg a fejének: sikerült kibillentenem az egyensúlyából. Ahogy zuhantunk, akkorát rúgtam bele, amekkorát csak tudtam az állát találva el. A földre kerültünk: én keltem föl elsőnek. Aztán Kong is fölemelkedett, az arcán vörös folt látszott, szájának sarkából pedig vér szivárgott.

Stapen passza nem sikerült. Negyedik lehetőség**. Joe hátralépett a rúgáshoz. Kong is hátrament, hogy védje saját csapatának elfogóemberét, aki elkapta a megszuvasztott labdát, majd nekilódultak a gypet fölszántva, miközben Kong csinálta a helyet csapattársának. Rájuk rontottam, Kong megint tigrisugrásra számított. Ám most alulra vetődtem, átkulcsolva a bokáit. Keményen a földre zuhant, arccal. Nem volt egészen magánál, ott feküdt, karjai

* A támadó csapatnak három lehetősége van annyival előrébb vinni a labdát, hogy utána újra első lehetőség legyen (first down).

** Ha nem sikerül előrejutni, a negyedik lehetőségnél vagy mezőnyrúgás (három pontot érő akció), vagy sima rúgás jön, amellyel a támadó csapat átadja a támadás jogát az ellenfélnek.

széttárva. Odaszaladtam, mellétérdeltem, keményen megragadtam a tarkójánál fogva, jól megszorítottam a nyakát, és bediktáltam a gerincébe egy elefántpuszit. „Hé, Kong öcsém, valami baj van?”

Közben futva odaértek a többiek. „Azt hiszem, megsérült,” mondtam. „Na jöjjön valaki, és segítsen levinni.”

Stapen fogta meg egyik oldalt, a másiktól én, így vittük az oldalon felé. Már majdnem odaértünk, amikor úgy tettem, mintha megbotlanék, s bal csukámmal a bokájára tapostam.

„Jaj,” mondta Kong, „kérlek hagyj már békén.”

„Haver, csak segíteni akarok.”

Odaértünk az oldalonhoz, leraktuk. Kong üldögélt, szájáról törölgette a vért. Majd megtapogatta a bokáját. Lejött róla a bőr, hamarosan elkezdett dagadni. Fölé hajoltam.

„Hé, Kong, gyere fejezzük be a meccset! 42-7 nektek, adjatok esélyt a fölzárkózásra.”

„Na ne, szeretném a következő évet is befejezni.”

„Nem is tudtam, hogy folyik itt sintériképzés.”

„Első év angol irodalom.”

„Ez becsülendő. Akkor most betárogatok a tornaterembe, benyomlak egy jó meleg tus alá, mit szólsz hozzá?”

„Ne, tartsd magad távol tőlem.”

Kong fölkecmergett. Eléggé ki volt készülve: a nagy vállak megereszkedve, arcán vér és föld. „Hé, Quinn,” szólt oda egyik haverjának, „segíts föl ...”

Quinn nyakába vette Kong egyik karját, majd lassan megindult vele a pályán keresztül az öltöző felé.

„Hé Kong!” kiáltottam búcsúzóul. „Remélem sikerül az éved! Add át üdvözetem Bill Saroyannak!”*

A többiek is ott álltak, beleértve Baldyt és Ballardot, mert közben lejöttek a lelátóról. Ez volt eddigi életem messze legjobb alakítása, de sehol egy jó csaj mérföldközelben.

„Van valakinek egy cigije?” kérdeztem.

„Chesterfield” mondta Baldy.

„Még mindig buláknak való cigit szívsz?” szoltam rá.

„Adj egyet,” mondta Joe Stapen.

„Na jó,” mondtam, „mivel csak ez van.”

Ott álltunk körben, cigarettázva.

„Hapsikáim, még mindig maradtunk annyian, hogy játsszunk egy meccset,” szólalt meg valaki.

„Baszd meg,” mondtam, „gyűlölöm a sportokat.”

„Nos,” mondta Stapen, „te aztán tényleg csak Konggal törödtél.”

„Aha,” szólalt meg Baldy, „végig figyeltelek. Csak egy dolog volt zavarbaejtő.”

„Micsoda?” kérdezte Stapen.

„Elgondolkodtató, hogy most akkor ki is a szadista?”

* William Saroyan (1908-1981). Örmény származású amerikai író, aki az 1939-es *The Time of Your Life* című drámájáért neki ítélt Pulitzer-díjat visszautasította.

„Hát,” vágtam rövide a csevejt, „én tépek is. Egy Cagney-filmet adnak ma este, el kell rá vinnem a pinámat.”

Elindultam a pályán keresztül.

„Úgy érted, hogy a marokmacádat viszed el a moziba?” kiáltott utánam az egyik srác.

„Mindkettőt,” szóltam vissza a vállam fölött.

Elhagytam a pályát, le a kémia tanszék mellett, aztán ki az előző füves részre. Fiúk meg lányok lebzseltek a könyveikkel a fák alatti padokon, vagy a fűvön üldögélve. Zöld könyvek, kék könyvek, barna könyvek. Beszélgettek, mosolyogtak, néha nevettek. Átvágtam az egyetem oldalához, ahol a busz végállomása volt. Felszálltam, megvettem a jegyet, majd hátra mentem, hogy lehuppanjak az utolsó ülésre, mint mindig, és vártam.

Néha lefutottam a „rabszolgapiacig”, hogy fölkészüljek a jövőmre. Nem tetszett, amit ott láttam: a férfiak és a nők tekintetében semmi szokatlan dac vagy ragyogás. Azt akarták, amit mindenki más. Előfordult ott lenn néhány nyilvánvaló klinikai eset is, akik zavartalanul ténferegthettek az utcákon. Rájöttem, hogy akár a nagyon szegények, akár a nagyon gazdagok között a társadalom extrém elemei, a dilinyósok gyakran szabadon elvegyülhettek. Tudtam magamról is, hogy nem vagyok teljesen normális. Még mindig tudtam, mint ahogy már gyerekként világos volt előttem, hogy van bennem valami különösség. Úgy éreztem, mintha az lenne a végzetem, hogy gyilkos, bankrabló, szent, fajtalankodó, szerzetes, remete legyek. Valami elszigetelt helyre volt szükségem, hogy elrejtőzhessenek. A „rabszolgapiac” hányingert keltő volt. A normális, átlagos ember élete unalmas, rosszabb, mint a halál. Úgy tűnt, nincs lehetséges alternatíva. A tanulmányaim szintén csapdába csaltak. Az a kis pallérozódás, amit engedélyeztem magamnak, még inkább bizalmatlanná tett. Mik az orvosok, ügyvédek, tudósok? Egyszerűen csak emberek, akik hagyták, hogy megfosszák őket a gondolkodás meg az individuumként való cselekvés szabadságától. Vissza mentem a kalyibámba, hogy igyak...

Ott ültem bent, döntöttem magamba az italt: fontolóra vettem az öngyilkosságot, de valami különös vonzódást éreztem a testem, az életem iránt. Csupa seb mindkettő, az enyémekek ezek is. A fésülködőasztal tükrebe néztem, és elmosolyodtam: ha elérkezett az idő, vihetsz magaddal belőlük nyolcat, tízet, vagy húszat...

Valamelyik szombat este volt, decemberben; a szobámban ültem, a szokásosnál sokkal többet ittam, egyik cigaretta jött a másik után. Lányokon, a városban, munkákon és az eljövendő éveken gondolkodtam. Ha előre néztem, nem nagyon tetszett, amit láttam. Nem voltam mizantróp, s távol állt tőlem a nőgyűlölet, de szerettem egyedül. Jó érzés volt üldögni valami szűk helyen, közben dohányozni és inni. A magam számára mindig jó társaságnak bizonyultam.

Egyszer csak a szomszéd szobában szóló rádióra lettem figyelmes. Túl hangosra volt véve. Egy élmélyítő szerelmes dal szólt.

„Hé haver!” ordítottam. „Halkítsd már le.”

Semmi válasz.

Odamentem a falhoz, és átdörömböltem.

„AZT MONDTAM, VEDD HALKABBRA AZT A SZART!”

A rádió tovább bömbölt.

Kimentem az ajtajához alsógatyában, majd hatalmasat rúgtam bele. Kivágódott. Két ember volt a tábori ágyon: egy dagadt öreg fickó, meg egy kövér öreg nőci. Kamatyoltak egy apró gyertya fényénél. Az idős muki épp a csúcson volt. Abbahagyta és hátrafordította a fejét. A nő is kikukucskált alóla. Szépen berendezett kis helyiség volt: függönyök, egy apró szőnyeg.

„Oh, elnézését...”

Becsuktam az ajtót, majd visszakullogtam a szobámba. Pocsékul éreztem magam. Szegényeknek joguk van a maguk módján prütykölni nyomorult álmaik közepette. Szex, ital és talán a szeretet: egyebük nincs.

Visszamasztam az ágyamra, töltöttem egy pohár bort. Nyitva hagytam az ajtóm. A holdfény sugárzott be hozzám a város hangjaival: wurlitzerek, autók, szitkozódás, kutyaugatás, rádiók... Szépen együtt voltunk. Mindannyian együtt egy óriási szarosbödönben. Nem volt menekvés. Öblítéskor mindenkit levisz majd a víz.

Egy kismacska vetődött éppen arra, megállt az ajtónál, hogy bekukkantson. Szemeit lángra lobbantotta a hold: tisztán vöröslöttek, akár a tűz. Milyen csodálatos szemek.

„Gyere cicus...” Előrenyújtottam a kezem, mintha étel volna benne. „Cic-cic...”

Elsomfordált.

A másik szobában kikapcsolták a rádiót.

Megittam a borom, majd kimentem, ugyanúgy alsógatyában. Fölhúztam rendesen, a természet ajándékait pedig a helyükre igazítottam. Odaálltam az ajtajuk elé. Rúgásomtól szétört a zár. Kiszűrődött a gyertya fénye. Az ajtót belülről kitámasztották, talán egy székkal.

Finoman kopogtam.

Semmi válasz.

Újra kopogtam.

Hallatszott valami odabentről, aztán kinyílt az ajtó.

Az öreg hájas fickó állt előttem. Arcát a bánat vastag ráncai barázdálták. Csupa szemöldök meg bajusz, két szomorú szem.

„Nézze,” szólaltam meg, „őszintén sajnálom, amit tettem. Nem volna kedve a barátnőjével átjönni hozzám egy italra?”

„Nem.”

„Esetleg, hozhatok mindkettőjüknek valamit inni?”

„Nem,” mondta, „kérem, hagyjon minket magunkra.”

Becsukta az ajtót.

Életem egyik legsúlyosabb másnaposságával ébredtem. Általában délig aludtam, de aznap nem tudtam. Fölöltöztem, majd a ház fürdőszobájába mentem, hogy rendbeszedjem magam. Ezután elindultam a szokásos úton: be a sikátorba, le a lépcsőn, végül az utca, mi-

után elhagytam a sziklát.

Vasárnap, messze a legszarabb nap az összes közül.

A Main Street felé vettem az irányt, elhaladtam a bárók mellett. A B-szeriás kurvák ott ültek a bejárat közelében fölhúzott szoknyákkal, magassarkú cipőben lóbálva lábaikat.

„Hé, gyere be szívi!”

Main Street, East 5th, Bunker Hill. Amerika pöcegödrei.

Nem volt hova menni. Elnéztem a Penny Arcade felé. Ott ténferegtem a játékgépek közt, nem volt kedvem játszani. Hirtelen egy flipperező Tengerészre lettem figyelmes. Mindkét keze a gép oldalán: a labdát próbálta kalauzolni angol testnyelven. Háta mögé mentem, megragadtam a gallérjánál és a szíjánál.

„Becker, követelek egy istenverte visszavágót!”

Eleresztettem, hogy meg tudjon fordulni.

„Ráérek,” mondta.

„Háromból kettő.”

„Golyók,” mondta, „gyere, fizetek egy kört.”

Elindultunk a Main Street felé. Az egyik bárból egy lotyó kurjantott ki, „Hé, Tengerész, nincs kedved benézni?”

Becker megállt. „Bemegyek,” mondta.

„Ne csináld,” szóltam rá, „csak kiszívják az ember véréét.”

„Most kaptam meg a zsoldot.”

„A csajok teát isznak, a piát meg vizezik. Mindezt dupla áron, ráadásul a muff is fölszívódik, ha rendeltél.”

„Bemegyek.”

Úgy is tett. Amerika egyik legjobb kiadatlan írója, kiképezve az ölésre és a halálra. Követtem én is. Odasétált az egyik lányhoz, beszélgetni kezdtek. A mucus fölhúzta a szoknyáját, tűsarkos lábait himbálta, röhöcsélt, miközben beültek a sarokban lévő boxba. Előkerült a pultos is, hogy fölvegye a rendelést. A bár másik macája hozzám fordult.

„Szívi, nem akarsz játszadozni?”

„Ja, de csak akkor, ha az én játékom.”

„Félsz, vagy buznyák vagy?”

„Mindkettő,” mondtam, s leültem a söntés túlsó végén. Kókadt közöttünk egy alak, feje a pulton. Eltűnt a tárcája. Panaszkodni kezdett, mikor föleszmélt. Vagy kidobja a tulaj, vagy hívja a rendőrséget.

A csapos Becker és a kurva kiszolgálása után visszajött a pult mögé, én következtem.

„Egen?”

„Nem kell semmi.”

„Akkó mit akar itt?”

„A barátomra várok,” biccentettem a sarki box felé.

„Itt muszáj inni.”

„Na jó. Hozzon egy ásványvizet.”

A pultos hamarosan egy üveg vízzel jött vissza.

„Huszonöt cent.”

Fizettem.

A pultnál lévő rinya odaszólt hozzá.

„Vagy homokos, vagy fél.”

Amaz nem szólt semmit erre. Aztán Becker intett, hogy rendelne.

A csaj rám nézett. „Hogyhogy nem vagy egyenruhában?”

„Utálok úgy öltözni, mint mindenki más.”

„Van más oka is?”

„Igen, de az az én dolgom.”

„Baszódj meg,” mondta.

Visszajött a csapos. „Rendelnie kell még.”

„Oké,” odacsúsztattam egy másik negyeddollárost.

Kint voltunk a Main Streeten.

„Hogy ment?” kérdeztem.

„Fizetni kellett az asztalért, plusz két ital. 32 dollárra jött ki.”

„Krisztusom, az nekem két hét részegséget jelent.”

„Elkapta az asztal alatt a farkam, és kiverte.”

„Mit mondott?”

„Semmit, csak kiverte a faszom.”

„Én inkább kiráztam volna magamnak, s a harminckét dolcsit megtartottam volna.”

„De olyan gyönyörű volt.”

„A kurva életbe ember, egy totál idiótával mászkálok együtt.”

„Egy napon mindezt meg fogom írni. Ott leszek majd a könyvtárak polcain: BECKER.

A B-betűsek nagyon gyöngék, elkél az erősítés.”

„Túl sokat beszélsz az írásról.”

Találtunk egy másik kocsmát a buszállomás közelében. Ez nem volt az a pinavadászós lebu. Mindössze egy csapos meg öt-hat utazó, férfiak. Beültünk.

„Most rajtam a sor,” mondta Becker.

„Egy üveg Eastside-ot.”

Becker rendelt kettővel. Rám pillantott.

„Ne tőkölj, légy férfi, vonulj be a tengerészethez.”

„Egyáltalán nem villanyoz föl az ötlet, hogy próbáljak férfi lenni.”

„Úgy tűnik, mindig összebalhézol valakivel.”

„Csak szórakozásból.”

„Vonulj be, legalább egy téma az íráshoz.”

„Becker, olyan téma mindig van, amiről lehet írni.”

„Akkor mihez fogsz kezdeni?”

Az üvegemre mutattam, fölemeltem.

„Miből fogsz megélni?” kérdezte Becker.

„Mintha egész életemben csak ezt a kérdést hallottam volna.”

„Nos, nem tudom hogy vagy vele, de én mindent kipróbálok! Háború, nők, utazás, há-

zasság, gyerekek, meló. Az első kocsimat szét fogom szerelni apró darabokra! Aztán meg összerakom! Meg akarom ismerni a dolgokat, azt, hogy mitől működnek! Tudósító szeretnék lenni Washington D.C.-ben. Én ott szeretnék lenni, ahol a nagy dolgok történnek."

"Washington szar hely, Becker."

"És a nők, a házasság, a gyerekek?"

"Fos."

"Igen? Akkor mit akarsz te?"

"Elbújni."

"Szerencsétlen egy balfasz vagy. Igyál még egy sört."

"Jó."

Megjött a sör.

Csöndben üldögéltünk. Megéreztem, hogy Becker saját gondolataival van elfoglalva. Merengés a tengerészéletről, az írólétről, a csajozásról. Úgy gondoltam, jó író válna belőle. Majd kicsattant az elragadtatottságtól. Azt hiszem, sok mindenért odáig volt: a héjáért, amint repül, az istenverte óceánért, a teliholdért, Balzacért, hidakért, színpadi drámákért, a Pulitzer-díjért, a zongoráért, a kibaszott Bibliáért.

A bárban zsebrádió szólt. Épp valami sláger ment. Aztán megszakították a közepén. Megszólt a bemondó. „Frissen érkezett hivatalos közleményt olvasunk föl. A japánok lebombázták Pearl Harbort. Ismétlem: a japánok a mai nap lebombázták Pearl Harbort. Minden katona azonnal térjen vissza a bázisára!"

Egymásra néztünk: nehezen fogtuk föl a hallottakat.

"Hát," mondta Becker csöndben, „ennyi."

"Idd meg a söröd," mondtam.

Beckert telibe találta a hír.

"Jézusom, ha csak belegondolok, ahogy egy hülye faszkalap rám szögezi a géppisztolyt, aztán meghúzza a ravaszt."

"Simán megtörténhet."

"Hank..."

"Mi van?"

"Eljönnél velem a busszal a bázisig?"

"Nem tehetem."

A csapos, egy 45 körüli fickó, görögdinnye alakú pocakkal, homályos tekintettel, odajött hozzánk Beckert stírolva. „Na, Tengerész, úgy tűnik, vissza kell térni a bázisra?"

Kiakasztott az alak. „Hé dagadék, hagyja nyugodtan meginni a sörét, oké?"

"Jó, persze... akar egy italt a ház számlájára? Mit szólna egy jóféle whiskyhez?"

"Nem," mondta Becker, „kösz."

"Nyugi," szóltam közbe, „fogadd csak el. Becsüli benned, hogy meghalsz a bárja védelmében."

"Oké, elfogadom."

A pultos Beckerre nézett.

"Mocskos egy barátja van..."

"Csak hozza az italt," mondtam.

A többi vendég közben vadul elkezdett cseverészni a hír hallatán. Az előbb még egy szó sem hangzott el. Most nekilendültek: veszélyben volt a Törzs.

Becker megkapta a piát. Dupla whisky: beverte.

„Soha nem mondtam neked,” szólalt meg végül, „de én árva vagyok.”

„A rohadt életbe,” mondtam.

„Legalább az állomásig kikísérsz?”

„Persze.”

Elindultunk az ajtó felé.

A csapos a kezeit törölgette a kötényébe, amit teljesen fölemelt. Izgatottan dörzsölgette bele a mancsait.

„Sok szerencsét, Tengerész!” kiáltotta búcsúzóul.

Becker kiment, én meg – még az ajtón belül – visszafordultam.

„Az első világháború, mi?”

„Ja-ja...” mondta boldogan.

Beértem Beckert. Félúttól futottunk a buszállomásig. Közben elkezdtek szállingózni az egyenruhás katonák is. Az egész hely levegője remegett az izgatottságtól. Egy matróz viharzott tova.

„KI FOGOK NYÍRNI MAGAMNAK EGY JAPCSIT!” üvöltötte.

Becker beállt a sorba jegyért. Az egyik katona a barátnőjével jött. A lány beszélt, sírt, barátjába kapaszkodott, csókolgatta. Szegény Beckernek csak én voltam. Oldalt álltam, várakoztam, jó sokáig. Ugyanaz a matróz, aki az előbb ordítózott, most odajött hozzám. „Hé, haver, te nem segítesz nekünk? Mit állsz ott? Miért nem jössz velünk és állsz be a hadseregbe?”

Whiskyből bűzlött a lehelete. Nagyorrú, szeplős arcú főszer volt.

„Lekésed a buszod,” mondtam neki.

Elindult a főlállóhely felé.

„Baszd meg a rohadt kibaszott japcsikat!” kiáltotta.

Becker végre megkapta a jegyét. Elsétáltam vele a buszához.

„Valami jótanács?” kérdezte.

„Nincs.”

A sort lassan nyelte el a busz. A lány zokogott, halkan de gyorsan sugdolózott a barátjával.

Becker az ajtóhoz ért. A vállára csaptam. „Te vagy a legjobb, akit ismerek.”

„Kösz Hank...”

„Viszlát...”

Leléptem onnan. Hirtelen megnőtt a forgalom az úton. Az emberek kapkodva vezettek, belerohantak a pirosba, üvöltöztek egymással. Visszamentem a Main Streetre. Amerika belépett a háborúba. Elővettem a tárcám: egy dollár volt benne meg 67 centnyi apró.

A Main Streeten kóvályogtam. Ez nem a kurvák napja volt. Végül újra a Penny Arcade felé vettem az irányt. Nem volt ott senki, csak a tulaj állt az emelvényen, az asztalánál. Sötét

volt benn, megcsapott a húgy szaga.

Elindultam befelé a rossz gépek közti sötét folyosón. Penny Arcade volt a hely neve, de a legtöbb játék ötcentessel működött, néhány tízessel. Megálltam a boxgépénél, ez volt a kedvencem. Két fémember állt egy üvegóra alatt, az állukon gombok. Két pisztolyagy alakú karral lehetett irányítani, amiken ravasz volt. Ha meghúztad őket, a harcosod keményen hadakozni kezdett a karjaival, előre-hátra, jobbra-balra lehetett mozgatni. Ha eltaláltad a másik harcos állán a gombot, hanyattvágódott: KO. Amikor még kiskölyök voltam, és Max Schmeling kiütötte Joe Louist, kirohantam az utcára cimboráimat keresve, miközben ezt üvöltöttem „Hé, Max Schmeling kiütötte Joe Louist!” Persze senki sem válaszolt, senki sem mondott semmit, csak továbbállt lesütött fejjel.

Két játékos kellett a bunyóhoz, azzal a perverzzel pedig, akié a hely volt, nem akartam összeállni. Néhány pillanat múlva egy mexikói kissrácra lettem figyelmes, lehetett úgy nyolc-kilenc éves. Éppen befelé jött. Jóvágású, intelligens mexikói kölyök.

„Hé öcskös?”

„Igen uram?”

„Akarsz velem a boxgépen játszani?”

„Ingyen?”

„Pesze. Én fizetek. Válassz harcost.”

Körbejárt a gépet, az üvegen keresztül szemrevételezve őket. Úgy tetszett, komolyan veszi. „Oké, enyém a piros nadrágos, jobbnak tűnik.”

„Rendben.”

A kisöreg odaállt a piros oldalra, várta a küzdelem kezdetét. A harcosát nézte, aztán engem.

„Uram, nem tudja, hogy kitört a háború?”

„De.”

Álltunk.

„Be kell dobni a pénzt,” szólalt meg újra.

„Mit csinálsz itt?” kérdeztem. „Hogyhogy nem vagy suliban?”

„Vasárnap van.”

Bedobtam a tízest. Elkezdődött a küzdelem, a ravaszhozogatás. A fiú rosszul választott. Harcosának bal keze el volt törve, így csak félútig tudta fölemelni. Azzal a kezével nem tudta állon vágni az enyémet, csak jobbal. Úgy döntöttem, hogy támadok a kéknadrágos bokszolómmal, előre-hátra mozogtam, gyors rohamokkal operáltam. A mexikói kölyök jó volt a játékban, próbálkozott tovább. Föladta a bal kart, csak a jobbra koncentrált. Elindultam a végső rohamra, mindkét kézzel, de a harcosom hirtelen kidőlt. Keményen ért földet, fémes hangot adva.

„Nyertem uram,” mondta.

„Igen.”

A srác izgatott volt, tovább nézte a seggreesett kék bokszolót.

„Még egy harc, uram?”

Mozdulatlanul álltam ott, nem tudom miért.

„Elfogyott a pénze?”

„Dehogyis.”

„Akkor játszunk.”

Bedobtam egy másik tízest, s a kék talpraugrott. A kicsi csak az egyik ravaszt hergelte, a pirosnadrágos jobb keze meg járt, mint a cséphadaró. Én most egy kicsit hátraléptem a kékemmel, hogy várjak a pillanatra. Azután a fiúra néztem. Megindítottam a harcosomat mindkét kezével csapkodva. Úgy éreztem, hogy nyernem kell. Igazán fontosnak tűnt. Nem tudom, hogy miért, gondolkodtam is rajta, miért hiszem azt, hogy ennyire fontos?

És énem egy másik része válaszolt, pont azért, mert az.

Aztán újra padlót fogott a kék, teljesen, ugyanazzal a zörejjel. Bámultam rá, amint ott feküdt aprócska zöld szőnyegén.

Megfordultam és kísétáltam.

Domokos Tamás fordítása